

ทวิ)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

นายเจ้บรรณรักษ์ กิ่งเพชรรัตน์

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๓๖๕๗ / ๒๕๕๓

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๐ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ความอาญา

ระหว่าง

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา

โจทก์

นางกิมฉัตร บุญทวี

โจทก์ร่วม

นายเรีวงศ์ศักดิ์หรือศักดิ์หรือชิง ทองกุล ที่ ๑

นายสงกรานต์หรือจ้อง แก้วอุบล ที่ ๓

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ถึงทรัพย์สิน ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ หลุโทษ

จำเลยที่ ๑

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ลงวันที่ ๒๖ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ศาลฎีกา รับวันที่ ๕ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๓

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๓๕ เมษายน ๒๕๔๐ เวลากลางวัน

และกลางคืนตล่กัน จำเลยทั้งสองกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท

หลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยทั้งสองร่วมกันมีอาวุธปืนลูกซองสั้นไม่มี

หมายเลขทะเบียนของเจ้าพนักงานจำนวน ๑ กระบอก และกระสุนปืนขนาด

เบอร์ ๑๓ จำนวน ๑ นัด อาวุธปืนพกกลุ่ไม่รื้ออลเวกรุ่นขนาด .๓๓ หมายเลข

ทะเบียน สล ๑/๖๑๑ จำนวน ๑ กระบอก ของนายเจ๊ะโละ๊ะ ผดุง ไว้ใน

ครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต และจำเลยทั้งสองพาอาวุธปืน ๓ กระบอก

ดังกล่าวโดยสลักกันพาติดตัวคนละ ๑ กระบอก ไปตามถนนสงขลา - ระโนด

และหมู่ที่ ๖ ตำบลสิงโค อำเภอลิ่งหนคร ซึ่งเป็นหมู่บ้านและทางสาธารณะ

โดยมิได้รับอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ทั้งมิใช่กรณีต้องมีติดตัวเพราะ

มีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ และจำเลยทั้งสองร่วมกัน

เข้าไปในเรือนกันเป็นเคหสถานที่อยู่อาศัยของนายประภาส บุญทวี และ

นางเจียมจิตร บุญทวี โดยมิได้รับอนุญาตและโดยไม่มีเหตุอันสมควร

แล้วร่วมกันชิงเอาทรัพย์สิน ๓๖ รายการ รวมเป็นเงิน ๑๓,๘๓๐ บาท ของ

นายประภาสและนางเจียมจิตรซึ่งเป็นสามีภริยากัน โดยให้อาวุธปืนจี้บังคับ

ทุ่เทีย และให้กำลังกาบจับมัดมื่อมัดเท้ามัดปากและทั้งตัวนาบประภาส

นางเจียมจิตร เด็กชายกัมรนาท บุกุทวี เด็กชายหัฐชวาล บุกุทวี และ

เด็กชายปรนนท บุกุทวี ทั้งเป็นบุตรของนาบประภาสและนางเจียมจิตร

ทั้งนี้เพือความสะดวกแก่การทิงทรวัย ให้ส่นให้ซึ่งทรวัยนั้น ยึดถือเคาทรวัย

นั้นไว้ ภายหลังกัจ่าเลขทั้งสลงทิงทรวัยดังกล่าวไปแล้วจ่าเลขทั้งสลงยัง

เทือว่านาบประภาสและนางเจียมจิตรมีเงินมากกว่าที่จ่าเลขทั้งสลง

ทิงเคาไประได้ จึงทุงักให้นางเจียมจิตรบกที่เก็บสมุดเงินฝากธนาคาร

เมือนางเจียมจิตรบกที่เก็บสมุดเงินฝากธนาคารแล้วเรากฎว่าไม่มีเงิน

ในัญที่ จ่าเลขทั้งสลงจึงให้ไม่กตที่ล่าคณางเจียมจิตรโดยมีเจตนาฆ่า

แต่นางเจียมจิตรไม่ถึงแก่ความตาย จ่าเลขทั้งสลงจึงใช้เนกไตรดคค

ให้มีคปัลลุกกระเดือกและจับศึระษนางเจียมจิตรกระแทกกับเหล็กทอง

เต็ยงนคณันเป็นการร่วมกันฆ่าโดยกระท่าการุณโหดร้ายและเพือปกปิด

ความผิดฐานทิงทรวัย เป็นเหตุให้นางเจียมจิตรถึงแก่ความตาย ในการ

ทิงทรวัยนี้จ่าเลขทั้งสลงให้รถจักรยานคนด์เป็นยานพาหนะพาทรวัยนั้นไป

และเพือให้พ้นจากการจับกุม หลังกัจ่าเลขทั้งสลงฆ่านางเจียมจิตรแล้ว

จำเลยทั้งสองร่วมกันให้ผ้าผูกคอตายประภาส เด็กชายปรนนท์ เด็กชาย

ทัญชวัล เด็กชายกัมปนาท และผูกปลายผ้าอีกข้างหนึ่งไว้กับราวบันได

จากนั้นจำเลยทั้งสองถักและผลักให้นายประภาสห้อยแขวนอยู่กับราวบันได

แล้วจึงเด็กชายปรนนท์ เด็กชายทัญชวัล และเด็กชายกัมปนาทตามลำดับ

มาแขวนคอตายลงไปที่โถงมีเจตนาฆ่า โดยไตร่ตรองไว้ก่อน และโดย

กระทำทารุณโหดร้ายเพื่อเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้

กระทำและเพื่อเปิดความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์ เป็นเหตุให้นายประภาส

เด็กชายปรนนท์และเด็กชายกัมปนาทสมลงทาดอากาศและคดหักถึงแก่

ความตาย เด็กชายทัญชวัลสมลงทาดเลือดและกระดูกคดเคลื่นถึงแก่

ความตาย เหตุเกิดที่ต่าเลิ่งโค ตำบลเอื้องหินนคร จังหวัดสงขลา

หลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานสืบสิ่งของเครื่องมือที่จำเลยทั้งสองได้ใช้ในการ

กระทำผิด และวัตถุพยานจากที่เกิดเหตุรวม ๓๗ รายการ และติดตาม

ยึดทรัพย์ของผู้ตายซึ่งจำเลยทั้งสองชิงเอาไปแล้วนำไปขาย ให้ และฝาก

ไว้แก่ผู้มีชื่อ ๓๐ รายการ ต่อมาวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๐ เจ้าพนักงาน

จับกุมจำเลยทั้งสองและยึดพระเครื่อง ๖ องค์ จักรูปรัชกาลที่ห้า ๑ อัน

พลกษแดง ๕ เม็ด นิล ๕ เม็ด เข็มกลัดตรากระทรวงสาธารณสุข ๑ อัน
 กล่องใส่ทอง ๑ กล่อง ซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนหนึ่งของผู้ตายที่จำเลยทั้งสองชิง
 แลไป ลี้กทั้งคดีทรัพย์สิน ๑๕ รายการ ของผู้ตายได้จากผู้มีชื่อซึ่งจำเลยทั้งสอง
 นำไปทาสและมอบไว้ให้ และยึดคาวุกปิ่นที่จำเลยทั้งสองร่วมกันมีและพกพา
 รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน สงขลา พ - ๘๓๑๑ ซึ่งเป็นยานพาหนะ
 ที่จำเลยทั้งสองได้ใช้ในการกระทำความผิดเป็นทองคำกลาง ทลให้ลงโทษ
 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘๘, ๓๘๙, ๓๓๙, ๓๔๐ ตริ, ๓๗๑,
 ๓๓, ๓๓, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติคาวุกปิ่น เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
 ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมคาวุกปิ่น พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ, ๗๓,
 ๗๓ ทวิ ธิคาวุกปิ่น กระสุนปืนและรถจักรยานยนต์ทองคำกลาง

จำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธ

จำเลยที่ ๓ ให้การรับสารภาพ

ระหว่างพิจารณา นางกัมกั้น บุญทวี มารดานายประภาส

ผู้ตายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาความผิด

ต่อชีวิตและชิงทรัพย์

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๔ (๕) (๗), ๓๓๙ วรรคท้าย

ประกอบด้วยมาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน

วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗,

๘ ทวี วรรคหนึ่ง, ๗๓ วรรคหนึ่ง (ที่ถูกมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง วรรคสาม),

๗๒ ทวี วรรคสอง วรรคท้าย (ที่ถูกมาตรา ๗๓ ทวี วรรคสอง) ประกอบ

ด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด

ไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ จำเลยที่ ๓ มีอายุ ๑๙ ปี รู้ผิดชอบ

ดีแล้วจึงไม่ลดมาตราส่วนโทษ ความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้ขึ้น

ถึงแก่ความตาย (ที่ถูกฐานร่วมกันชิงทรัพย์ โดยใช้อาวุธปืนและให้สถานพำนัก

พาทรัพย์ไป และเพิกให้พ้นการจับกุมเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย) และ

ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้ขึ้นโดยกระทำการารุณโหดร้ายและเพื่อปกปิดความผิดอื่น

ทองตนมีระวางโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้ขึ้นโดยกระทำการารุณ

โหดร้ายและเพื่อปกปิดความผิดอื่นทองตนให้ลงโทษประหารที่วัดจำเลย

ทั้งสอง ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนและมีเครื่องกระสุนปืนไว้ใน

ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต (ที่ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียน
 และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต กิจฐานมีอาวุธปืน
 มีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการกระทำ
 กรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มี
 ทะเบียน และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต
 ซึ่งเกินบทที่มีโทษหนักที่สุด) จำคุกคนละ ๓ ปี ฐานร่วมกันพกอาวุธปืนติดตัว
 โดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท
 ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก
 คนละ ๑ ปี จำเลขที่ ๓ รู้สำนึกในความผิด ให้การริบสารภาพในชั้น
 พิจารณาคดี มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘
 สมควรลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยกระทำทารุณ
 โหดร้าย และเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน เมื่อคำนวณลดโทษตามประมวล
 กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ (๓) แล้ว คงจำคุกจำเลขที่ ๓ ตลอดชีวิต
 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนและมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง
 โดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุกจำเลขที่ ๓ มีกำหนด ๑ ปี ฐานร่วมกันพา

คาวุฐป็นติดตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๖ เดือน

เมื่อลงโทษประหารที่วัดจำเลยที่ ๑ และจำคุกจำเลยที่ ๓ ตลอดที่วัดใน

ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยกระทำทารุณโหดร้ายและเพื่อกบฏความผิด

ฉนั้นของตนแล้วก็ไม่อาจนำโทษจำคุกในความผิดฐานร่วมกันฆ่าวุฐป็นและ

เครื่องกระสุนปืน และฐานร่วมกันพาคาวุฐป็นมารวมได้ดั่ง ตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๘๑ (๓) รวมทุกกระทงแล้วให้โทษประหารที่วัดจำเลย

ที่ ๑ และจำคุกจำเลยที่ ๓ ตลอดที่วัด คาวุฐป็นลูกซองสั้นและคาวุฐป็นพก

รีวคลเวอ์ร่ทองกลางเป็นทรัพย์สินที่จำเลยทั้งสองได้ใช้และมีไว้เพื่อใช้ในการ

การกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ลักทั้งคาวุฐป็นลูกซองสั้นไม่มีทะเบียนและ

กระสุนปืนทองกลางเป็นทรัพย์สินที่ผู้ใดมีไว้เป็นความผิด จึงให้ริบคาวุฐป็น

๓ กระบอก และกระสุนปืนทองกลาง รถจักรยานยนต์ทองกลางเป็นเพียง

ยานพาหนะที่จำเลยทั้งสองใช้ที่ไปกัั้งที่เกิดเหตุและหลบหนี มีที่ทรัพย์สิน

ที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดฉนั้นจะพึงริบได้ จึงให้คืน

รถจักรยานยนต์ของกลางและทองกลางส่วนที่เหลือแก่เจ้าทอง ค่าชดฉนั้น

นอกจากนี้ให้ยก

- ๙ -

จำเลยทั้งสองคู่ทบทรม

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาขึ้น

จำเลยที่ ๑ ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว สำหรับที่คหาฐาน

มีและพาดำกรุกินโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลย

ที่ ๑ ฐานมีดำกรุกินไม่มีทะเบียนโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๒ ปี ฐานพา

ดำกรุกินติดตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๑ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

พิพากษาศิน จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาที่กเท็จจริงตามประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๑๘ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ ๑

ฎีกาว่า อำกรุกินของกลางไม่มีตำหนักั้นที่จะยืนยันได้ว่าเป็นดำกรุกินกระบอก

เดียวกับที่จำเลยที่ ๑ ใ้ในที่กเกิดเหตุ จึงฟังลงโทษจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ั้น

เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติของกฎหมาย

ดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ ๑

เพียงว่า จำเลยที่ ๑ กระทำผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอำกรุกินเป็นเหตุให้

ผู้กั้นถึงแก่ความตาย และฆ่าผู้กั้นโดยทารุณโหดร้ายและเพื่อปกปิดความผิด

ฐานชิงทรัพย์หรือไม่ ทางพิจารณาโจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอว่า โจทก์ร่วม
เป็นมารดาตงนายประภาส บุญทวี นายประภาสกับนางเจียมจิตร บุญทวี
เป็นสามีภริยากันมีบุตรด้วยกัน ๓ คน คือ เด็กชายกัมปนาท บุญทวี อายุ
๑๓ ปี เด็กชายชัชวาล บุญทวี อายุ ๑๓ ปี และเด็กชายปรนนท์ บุญทวี
อายุ ๑๑ ปี นายประภาส นางเจียมจิตร เด็กชายชัชวาล และเด็กชาย
ปรนนท์อาศัยอยู่ที่บ้านเกิดเหตุเลขที่ ๑๒๒ หมู่ที่ ๘ ถนนหัวเขาแดง - ระโนด
ตำบลสิงโค ตำบลสิงหนคร จังหวัดสงขลา บ้านโจทก์ร่วมห่างจากบ้าน
นายประภาสประมาณครึ่งกิโลเมตร เด็กชายกัมปนาทอาศัยอยู่กับโจทก์ร่วม
จำเลยที่ ๑ รู้จักกับนายประภาสและนางเจียมจิตรมาก่อนโดยไปบ้าน
นายประภาสหลายครั้ง ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ สืบทราบมาว่านายประภาส
เป็นนายหน้าขายที่ดิน และขายที่ดินได้เงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่
๒๒ เมษายน ๒๕๕๐ จะมีการขนวัวกันที่จังหวัดนครศรีธรรมราชและมีการ
ล้มเงินรางวัล นายประภาสจะตงไปเล่นการพนันชนวัวดังกล่าว ดังนั้น
ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ นายประภาสจะต้องเก็บเงินไว้ที่บ้านจำนวนมาก
เพื่อให้ในการเล่นการพนันและล้มเงินรางวัล จำเลยที่ ๑ ไม่มีเงินใช้จ่าย

เนื่องจากไม่มีงานทำและต้องการเงินดังกล่าว จำเลยที่ ๑ จึงชวนจำเลย
ที่ ๒ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมกันไปห้างทวีภัณฑ์นายนายประภาส วันที่ ๓๕ เมษายน ๒๕๔๐
จำเลยทั้งสองเดินทางไปบ้านนายประภาสโดยรถจักรยานยนต์ จำเลยที่ ๑
พกอาวุธปืนวิวัลเวอร์ขนาด .๓๗ ส่วนจำเลยที่ ๒ พกอาวุธปืนลูกซองสั้น
ติดตัวไปคนละกระบอก จำเลยทั้งสองผลัดเปลี่ยนกันขับรถ และถึงบ้าน
นายประภาสเวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ พงเด็กชายที่ภูชวัลและ
เด็กชายปรนนท์ เด็กทั้งสองรู้จักจำเลยที่ ๑ มาก่อน ขณะนั้นนายประภาสทั้ง
ไม่กลับบ้าน จำเลยที่ ๑ ผกักความแก่เด็กทั้งสองว่าถ้านายประภาสกลับมา
บ้านให้รถจำเลยที่ ๑ ด้วย หลังจากนั้นจำเลยทั้งสอง ได้ขับรถจักรยานยนต์
ออกจากบ้านนายประภาสไปบ้านนางสาวสุรริษา สุขสว่าง เพื่อนทงจำเลยที่ ๑
ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านนายประภาสประมาณ ๑๐๐ เมตร จำเลยทั้งสองอยู่ที่บ้าน
นางสาวสุรริษาจนถึงเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา จึงออกจากบ้านนางสาว
สุรริษาไปหาอาหารรับประทานและกลับไปบ้านนายประภาสอีกครั้งหนึ่งเมื่อ
เวลาประมาณ ๑๖ นาฬิกา แต่ไม่พบผู้ใด จำเลยทั้งสองนั่งรถอยู่ที่แคร่ไม้ไผ่
หน้าบ้าน สักครู่หนึ่งเด็กชายที่ภูชวัลและเด็กชายปรนนท์ที่รถจักรยานเข้ามา

ในบริเวณบ้าน จำเลยทั้งสองตามเท้าไปและท่อน้ำเห็นจากเด็กทั้งสอง

ดื่ม เมื่อดื่มน้ำเสร็จแล้วจำเลยที่ ๑ พูดกับเด็กชายปรนหน้ที่ว่า จำเลยที่ ๑

มีปัญหาจะพูดคุ้ระกัรนายประภาสจะขอมัดตัวไว้ก่อน จำเลยที่ ๑ นำผ้าจาก

กองผ้าที่งักอยู่บริเวณที่น่ล่างของร้านมัดมือเด็กชายปรนหน้และกั้มที่น่ไปไว้ที่

หลังด้านทวามือที่น่บนของร้าน จำเลยที่ ๑ มดกจำเลยที่ ๓ ให้แก้เทือก

ผูกรองเท้าของนายประภาสซึ่งมีลู่หลายคู้่นำมามัดมือเด็กชายปรนหน้ที่คู้ดัก

คู้หนึ่ง และให้ถูงน่ลงมัดปาก เสร้จแล้วจำเลยที่ ๑ ลงมาช้่นล่างพบ

เด็กชายช้ฎชวาลก่าล้งเข้ามาในร้าน จำเลยที่ ๑ จั้เด็กชายช้ฎชวาล

มัดมือด้วยเทือกผูกรองเท้าและมัดปากด้วยถูงน่ลง จำเลยที่ ๑ ปรดคง

เด็กชายช้ฎชวาลที่น่ไปน่หลังด้านทวามือที่น่บนโดยจั้ดให้น่บนบนเบาะ

จำเลยที่ ๑ ให้ผ้าห่มมัดทวาคู้ดกั้ทั้งสองติดกั้กัน จากนั้้นจำเลยที่ ๑ ลงมานั้่ง

รอนนายประภาสที่คู้เร่ไม้ไผ่หน้าร้าน ระยะเวลา ๑๗ นาฬีกา นายประจักษ์

พุกฤษณ์ เพื่่อนนายประภาสได้มาที่ร้านนายประภาสและน่านาเบพิม์เอกสาร

หมาย จ.๓๓ มาให้นายประภาส แต่ไม่พบนายประภาสดงพจจำเลยทั้งสอง

พร้อมด้วยรถจักรยานชนด์สีชวแดง นายประจักษ์ถามจำเลยที่ ๑ ว่า ภาส

กลับมามีหรือยัง เจียมกลับมามีหรือยัง จำเลยที่ ๒ ตอบว่ายังไม่กลับ
นายประจักษ์ถามจำเลยที่ ๓ ว่า ภาสจะกลับมาเวลาไหน จำเลยที่ ๓
ตอบว่า ทกโมงกว่า ๆ นายประจักษ์ถามจำเลยที่ ๓ อีกว่า เจียมจะกลับ
เมื่อไหร่ จำเลยที่ ๒ ตอบว่า ประมาณ ๕ โมงกว่า นายประจักษ์บอก
จะฝากเอกสารไว้หน่อย จำเลยที่ ๑ พูดขึ้นว่า จะขึ้นไปรถข้างบนก่อนไหม
นายประจักษ์บอกว่าจะไม่รอ ลาดีศรเดาเข้ามาหลายคนจะรีบไป นายประจักษ์
พูดขอปากกาจากจำเลยที่ ๑ เพื่อจดเบอร์โทรศัพท์ให้นายประภาส จำเลย
ที่ ๑ ฝากให้จำเลยที่ ๓ ให้นำปากกามาให้นายประจักษ์ จำเลยที่ ๓ เดิน
เข้าไปเคาะประตูในบ้านให้นายประจักษ์ นายประจักษ์จดเบอร์โทรศัพท์
แล้วมอบเอกสารให้จำเลยที่ ๑ นายประจักษ์เข้าไปปัสสาวะในห้องน้ำซึ่ง
อยู่ชั้นล่างใกล้บันได หลังจากนั้นก็ออกจากบ้านไปขึ้นรถกลับ จำเลยที่ ๑
รับเอกสารจากนายประจักษ์แล้วนำไปไว้บนโต๊ะข้างตู้เย็นชั้นล่างของบ้าน
จากนั้นจำเลยที่ ๑ ออกมานั่งรถนายประภาสที่แคว้นไม้ไผ่หน้าบ้าน ต่อมา
ประมาณ ๑๐ นาที นายประภาสเดินเข้ามาในบ้านโดยมีนาฬิกา ณ สุวรรณ
เดินตามหลังมา จำเลยที่ ๑ ก็มีลไหว้นายประภาสและพูดว่า พี่รถเพื่อน

ผมหายเห็นเพื่อนบอกว่าทางพี่เคาไป นายประภาสบอกว่่าไม่ได้เคาไป
แต่จะช่วยเหลือให้ จำเลขที่ ๑ บอกต่าหนึรูปพรหมของรถแก่นายประภาส
นายประภาสเดินไปดูไก่อ่ที่หลังบ้าน เด็กชายกัมปนาทที่รถจักรยานมาที่บ้าน
และพูดกับนายถ่าว่ มาเอาเสื้อไปให้เขาอีก นายประภาสเรียกให้
เด็กชายกัมปนาทไปดูแกงที่ต้้งไว้เนื่องจกมีกลิ่นแกงใหม่ นายประภาส
เดินมาที่ประตูหลังบ้าน จำเลขที่ ๑ พูดว่่า หิวน้ำขลน้ำกินสักแก้ว ขณะ
นายประภาสจะไปเปิดตู้เย็นหน้าห้องน้ำ จำเลขที่ ๑ เดินตามไปข้างหลัง
พร้อมกันไว้มีล่ซ้าล่คคณนายประภาสส่วนมือทว่่าถักคววูกรีนพกลูกของสีน
จัดศิระหะนายประภาส จำเลขที่ ๓ เข้าไปช่วยโดยใช้เนกไทมัดมือทั้งสองข้าง
ทลงนายประภาสไว้หลังและหาผ้ามามัดปากไว้ไม่ให้ร้อง จำเลขที่ ๑
ใช้อาวูกรีนจี่งัดคับนายประภาสขึ้นไปบนบ้านพาเข้าไไว้ในห้องนอนที่บุตร
ทั้งสองทลงนายประภาสผูกมัดอยู่ จำเลขที่ ๑ ใ้เนกไทผูกมัดมือนายประภาส
ไว้กับเหล็กตัดทอยหน้าต่าง เมื่อเสร็จแล้วก็ลงมาข้างล่างพบเด็กชายกัมปนาท
เข้ามาในบ้าน จำเลขที่ ๑ ักคววูกรีนลอกมา เด็กชายกัมปนาทได้ดล่
โดยชกจำเลขที่ ๑ จำเลขที่ ๑ วางคววูกรีนและกระโดดล่ลอกคอโดยไว้

แขนซ้ายรัดใต้ลำคอและใช้มือขวาปิดปากเด็กชายกัมปนาคาไม่ให้อ้าปาก จำเลย

ที่ ๓ ได้ช่วยมัดมือเด็กชายกัมปนาคาและให้ถุงน่องมัดปากไม่ให้อ้าปาก แล้วนำ

ไปผูกมัดรวมกันไว้กับนายประภาสโดยมัดแขนโศงกับลูกทรงเหล็กใกล้ทาบ

หน้าต่าง จำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๓ ถัดอาวูชิในฝ้านายประภาส ส่วน

จำเลยที่ ๑ ลงมารถนางเจียมจิตร์ที่แคร่ไม้ไผ่หน้าบ้าน เวลาประมาณ

๑๘ นาฬิกา นางเจียมจิตร์กลับบ้านและทักทายกับจำเลยที่ ๑ นางเจียมจิตร์

เดินเข้าบ้านทางประตูหลังโดยมีจำเลยที่ ๑ เดินตามหลังติด ๆ สักครู่จำเลย

ที่ ๑ ออกมาถามนายอ๋าว่า "ตีหกแล้วลุงไม่กลับบ้านอีกหรือ" นายอ๋อบอกว่า

"เดี๋ยวจะกลับ" แล้วนายอ๋อเดินออกมาถึงบ้านหลังบ้าน จำเลยที่ ๑ เดิน

เข้าบ้านและปิดประตู เมื่อเข้ามาในบ้านแล้วจำเลยที่ ๑ ใช้มือซ้ายล็อกคอก

นางเจียมจิตร์ ขณะที่มือขวาถือคานูกริบนั้นจ่ออยู่ที่ศีรษะ จำเลยที่ ๓ ลงมา

ที่ชั้นล่างแล้วหาเหล็กมัดมือนางเจียมจิตร์ไว้หลัง และใช้ผ้าพันคอผูกเสื

มัดปากนางเจียมจิตร์ จำเลยที่ ๑ ถูมนางเจียมจิตร์ที่บันไดเข้าไปใน

ห้องนอนห้องกลางวางนางเจียมจิตร์บนเตียง จำเลยที่ ๑ มัดนางเจียมจิตร์

ใหม่ให้แน่นกว่าเดิม ส่วนจำเลยที่ ๓ แยกไปควบคุมนาประภาสกับบุตร

จำเลยที่ ๑ เรียกจำเลยที่ ๓ เข้าไปค้นหาทรัพย์สินในห้องนางเจียมจิตร
จำเลยที่ ๓ ค้นได้แหวนทองคำ ๓ วง สร้อยคอทำด้วยเงินมีรูปหัวใจหักที่
ปลายสร้อย ๑ เส้น สร้อยที่ถมเงิน ๓ เส้น เม็ดทับทิมเล็ก ๆ จำนวน
๘ เม็ด ต่างหูทองรูปวงกลม ๑ คู่ เหมี่ยงยาทโบราณจำนวนหนึ่ง จำเลยที่ ๒
เข้าไปช่วยจำเลยที่ ๑ ค้นหาทรัพย์สินในห้องนายประภาสได้เงินสดประมาณ
๗๐๐ ถึง ๘๐๐ บาท จำเลยที่ ๓ ถอดแหวนที่นางเจียมจิตรใส่อยู่ที่นิ้วกลาง
ข้างซ้าย จำเลยที่ ๑ ไปหยิบสมุดฝากเงินของนางเจียมจิตรที่วางอยู่บนโถ
ส้วมชักโครกภายในห้องน้ำชั้นบน เมื่เปิดดูแล้วปรากฏว่าไม่มีเงินฝากในบัญชี
จำเลยที่ ๑ จึงตัดสินใจขานางเจียมจิตรโดยใช้นกไทรัดคอ นางเจียมจิตรตื่น
เป็นเหตุให้ศีรษะกระแทกทลนเหล็กปลายเตียงและถึงแก่ความตาย จำเลย
ที่ ๑ เข้าไปในห้องนายประภาสกับบุตรและบอกว่าฆ่าทั้งครอบครัว และ
ถามว่าจะให้ใครตายก่อน นายประภาสพูดว่าขอตายก่อน จำเลยที่ ๑
นำลวดทองแดงในบ้านมาผูกขาตองนายประภาสกับบุตรแล้วต่อปลั๊กไฟตัวผู้
เมื่อนำไปเสียบกับปลั๊กไฟตัวเมีย นายประภาสกับบุตรมีอาการกระตุกและร้อง
ไหในบ้านตมเนื่องจากบ้านนายประภาสมีเครื่องป้องกันไฟฟ้าลัดวงจร

จำเลยที่ ๑ สั่งให้จำเลยที่ ๒ ไปสืบเสวติ์ถักครึ่งหนึ่ง ไฟในหังตติตั้งมา
ที่วาระยะเวลาสั้น ๆ แล้วก็ดับอีก จำเลยที่ ๑ จึงเลิกล้มความตั้งใจที่จะ
ฆ่าด้วยกระแสไฟฟ้าเปลี่ยนมาเป็นให้วิทีแหวนคคแทน จำเลยทั้งสองนำ
นายประภาสกับบุตรออกจากหังตแล้วใช้ผ้าผูกคอคนทั้งสองแทนเทือกโดยนำ
ปลายผ้าติดด้านหนึ่งผูกกับราวบันไดหน้าห้อง หลังจากนั้นก็ช่วยกันผลักคน
ทั้งสองมาโดยผลิกนายประภาสเป็นคนแรก เด็กชายปรนทร์เป็นคนที่สอง
เด็กชายชัญชวลเป็นคนที่ยี่สาม และเด็กชายกัมปนาทเป็นคนสุดท้าย
จำเลยทั้งสองดูคนทั้งสองผูกแขวนคอจนแน่ใจว่าตายหมดแล้ว จำเลยที่ ๑
เท้าไปล้างกระเป๋าคจากศพนายประภาสได้กระเป๋เงิน ๑ ใบ ภายใน
บรรจุเงิน ๑,๕๐๐ บาท แล้วจำเลยทั้งสองช่วยกันค้นหาทรัพย์สินภายใน
บ้าน ได้เงินสดทั้งสิ้น ๓,๘๐๐ บาท ทรัพย์สินทั้งหมดใส่ไว้ในถุงพลาสติก
โดยจำเลยที่ ๑ เป็นคนถือ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๓๑.๓๐ นาฬิกา
จำเลยทั้งสองได้หลบหนีไปโดยรถจักรยานยนต์ วันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ
๘.๓๐ นาฬิกา โจทก์ร่วมจึงได้มาพบศพคนทั้งห้า พนักงานสอบสวนกับพวก
ได้มาตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุในวันเดียวกันนั้น ต่อมาวันที่ ๓๑ พฤษภาคม

๓๘๘๐ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๑ ได้ ที่จังหวัดกาญจนบุรี และยึดพระเครื่อง พลอย เข็มทิศ และล็อกเกตของผู้ตายได้จากจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ รับสารภาพว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๓ ซ้ำ

นายประภาส ภริยาและบุตรทลงนายประภาส วันเด็ยวกันนั้นเอง

เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๓ ได้ที่จังหวัดสงขลา จำเลยที่ ๓

ให้การรับสารภาพว่าได้ร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ ๑ และพาเจ้าพนักงาน

ตำรวจไปยึดอาวุธปืน รถจักรยานยนต์ที่ไว้เป็นยานพาหนะและทรัพย์สิน

ทลงผู้ตายรวม ๓๘ รายการ ตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายได้คืนเอกสาร

หมาย จ.๑๗๙ ในชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพและนำที่

ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

จำเลยที่ ๑ นำสืบปฏิเสธว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยรู้จัก

จำเลยที่ ๓ และไม่ได้กระทำความผิด วันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ อยู่ที่

จังหวัดกาญจนบุรี เจ้าพนักงานตำรวจบังคับขู่ที่ถูกล่อลวงให้จำเลยที่ ๑

ลงลายมือชื่อในเอกสารและนำที่ที่เกิดเหตุ

พิเคราะห์แล้ว ที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า โจทก์และโจทก์ร่วม

ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดมีแต่พยานแวดล้อม และพยานแวดล้อมล้วนแล้วแต่มีพิรุธไม่น่าเชื่อถือไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟัง เห็นว่า แม้โจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิด แต่ก่อนเกิดเหตุ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนายประจักษ์ พุกบุญมี เป็นพยานเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุ พยานเดินทางจากจังหวัดนครศรีธรรมราช พร้อมนายภิญโญ โชติพานิช และนางภาตวี วงศ์รัตน์ จะไปจังหวัดยะลา โดยผ่านเส้นทางสายนครศรีธรรมราช - สงขลา เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา นายภิญโญจครถริมถนนบริเวณฝั่งตรงข้ามบ้านนายประภาส ผู้ตาศ พยานเดินเข้าไปในบ้านจะนำเอกสารของวิทยาลัยภัณฑศึกษสงขลานครไปให้นายประภาส ตะโกนเรียกภาส ภาส อยู่หลายคำ ไม่มีเสียงตอบรับ พยานจึงวางเอกสารพร้อมบันทึก เมื่อพยานเงยหน้าขึ้นเห็นรถจักรยานยนต์ขนาดใหญ่สีขาวแดงจอดอยู่ พยานคิดว่าน่าจะมีคนอยู่จึงเดินไปหลังบ้าน พบจำเลยทั้งสอง พยานถามจำเลยทั้งสองว่าเห็นอะไรกับนายประภาสและนางเจียมจิตร จำเลยที่ ๑ บอกว่าเป็นหลานน้ำภาส พยานจึงฝากเอกสารไว้ให้แล้วพยานเดินทางต่อไป ต่อมาวันจันทร์จึงทราบข่าวว่านายประภาสถูกฆาตกรรม จึงโทรศัพท์ไปแจ้ง

ตำรวจว่า วันเกิดเหตุพยานไปบ้านผู้ตายพบชายสองคนและระบุตัวหน้ารูปพรรณ
 ของชายทั้งสองให้ตำรวจทราบ ต่อมาวันที่ ๓๑ หรือ ๓๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐
 ขณะพยานดูโทรทัศน์เห็นเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยที่ ๑ ได้ที่จังหวัด
 กาญจนบุรี เห็นว่า พยานปากนี้มีตำแหน่งเป็นช่างรังวัด ๗ ทำงานอยู่ที่
 องค์การทรัพยากรธรณีจังหวัดนครศรีธรรมราช เพียงแต่เป็นเพื่อนร่วมสถาบัน
 เดียวกับนายประภาสและนางเจียมจิตรโดยศึกษาอยู่ด้วยกันที่วิทยาลัยบัณฑิต
 สกลนครวิทยาเขตนครศรีธรรมราช หากไม่เห็นเหตุการณ์จริง ไม่มีเหตุผล
 ใดที่จะแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบว่า ตนเห็นเหตุการณ์และจำหน้า
 จำเลขทั้งสองได้ แม้การเดินทางจากจังหวัดนครศรีธรรมราชไปจังหวัดยะลา
 থাไปและขากลับจะเดินทางคนละเส้นทางกันและพยานไม่ได้ไปงานศพผู้ตาย
 ก็หาเป็นเหตุพิรุธไม่ พยานเบิกความมีรายละเอียดและเต็มใจนำเสนอเห็นว่า
 เบิกความไปตามความเป็นจริง นอกจากนั้นโจทก์และโจทก์ร่วมยังมี
 รัศมีตำรวจเอกหญิงกนิษฐา สีนแก้ว ผู้อำนวยการพิเศษ กองพิสูจน์หลักฐาน
 กรมตำรวจ เบิกความประกอบว่า พยานได้ตรวจรถพินัยน์มือแฉ่ง ซึ่งตรวจ
 เก็บได้ที่พดลุมที่อยู่ห้องวังแตกชั้นล่างตามเอกสารหมาย จ.๘๕ ตรงกับ

ลายพิมพ์นิ้วมือซ้าย นิ้วกลางซ้าย นิ้วนางซ้าย นิ้วก้อยซ้ายและฝ่ามือซ้ายของ
 จำเลยที่ ๑ แสดงว่าจำเลยที่ ๑ กลุ่มในที่เกิดเหตุร่วมกับจำเลยที่ ๓ แม้พยาน
 ปากนี้เห็นเพียงความเห็นโดยอาศัยหลักวิชา แต่ก็นำมาอ้างอิงประกอบพยาน
 หลักฐานอื่นได้ และโจทก์ก็โจทก์ร่วมยังมีนางสาวสุปรียา สุขสว่าง เป็น
 พยานเบิกความว่า พยานรู้จักจำเลยที่ ๑ มาประมาณ ๑๕ ปี เมื่อวันที่ ๓๕
 เมษายน ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ขับรถจักรยานยนต์
 มีจำเลยที่ ๓ ซ้อนท้ายมาที่บ้านพยาน รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวมีขนาดใหญ่
 สีเหล็กสนด้า สีขาวคาดแดง จำเลยทั้งสองจอดรถจักรยานยนต์ไว้หน้าบ้าน
 พยานแล้วไปนั่ง ๆ นอน ๆ กลุ่มบนแคร่ใต้หลังบ้านนานประมาณ ๒ ชั่วโมง
 จนถึงเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา จำเลยทั้งสองออกจากบ้านพยานไป บ้านพยาน
 อยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๑๐๐ เมตร เห็นว่า พยานไม่เคยมีสาเหตุโกรธ
 เคืองกับจำเลยทั้งสอง ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรัปร้าจำเลย
 ทั้งสอง อีกทั้งระยะเวลาที่พยานพบจำเลยที่ ๑ เป็นระยะเวลาห่างจากเวลา
 เกิดเหตุหลายชั่วโมง แต่เห็นพยานหลักฐานบ่งชี้ได้ว่าจำเลยที่ ๑ กลุ่มใกล้ชิด
 เกิดเหตุ สำหรับนายคำ ณ สุวรรณ ซึ่งให้การสนับสนุนว่า เห็นจำเลย

ทั้งสองคนอยู่บ้านที่เกิดเหตุ จำเลยทั้งสองพูดคุยกับนางประภาส ขณะที่นางเจียมจิตรกำลังเดินเข้ามา ต่อมานางยกมือขึ้นมาแตะหน้าอกและโจทก์ร่วมไม่นานนักต่อมาเกิดความ ทำให้ดำให้การยื่นสอบสวน ทงนางคำที่ถึงเห็นเพียงพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อยก็ตาม แต่เมื่อฟังประกอบกับพยานทั้งสองและพยานผู้ชำนาญการพิเศษแล้วฟังได้ว่า ในวันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ อยู่ในที่เกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุโจทก์และโจทก์ร่วมยังมีจำเลยตำรวจวินัย สารวัตรรัตน์ รัชการณัฐที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอวาริชภูมิ จังหวัดยะลา เบิกความว่า ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ นายเม่นแนะนำให้รู้จักจำเลยที่ ๑ ว่าเป็นหลานชาย แต่ไม่ได้บอกชื่ออะไร เพียงแต่เรียกว่า บ่าว ต่อมาย้ายเดือนเมษายน ๒๕๕๐ ขณะพยานอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอวาริชภูมิ นายชัยบอกหลานนายเม่นที่ชื่อ บ่าว จะมาทลให้ส่งของจากตลาดวาริชภูมิไปที่ตำบลศรีเทพ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา พยานลงจากอาคารสถานีตำรวจ พบจำเลยที่ ๑ จึงชวนไปบ้านพัก พยานเห็นถุงพลาสติกใส่ออกจากกระเป๋าเสื้อของจำเลยที่ ๑ จึงสอบถามว่าอะไร จำเลยที่ ๑ บอกว่า พระ จำเลยที่ ๑ หยิบถุงพลาสติก

จากกระเป๋าสีเหลืองให้ดู ภาชนะในกล่องพลาสติกมีอัญมณีประมาณ ๑๐ เม็ด พระเครื่อง
ประมาณ ๓๐ องค์ และเหรียญต่าง ๆ คล้ายเหรียญบาท มีลักษณะเก่า
เหรียญดังกล่าวมีทั้งเหรียญรัชกาลที่ ๕ เหรียญพระราชนิพนธ์ พยานขอพระจาก
จำเลยที่ ๑ และให้จำเลยที่ ๑ เลิกพระดี ๆ ให้แก่พยาน จำเลยที่ ๑
เลิกพระเครื่อง ๕ องค์ และเหรียญลี้กเกตรูปรัชกาลที่ ๕ จำนวน
๑ เหรียญให้พยาน พระเครื่องดังกล่าวมีลักษณะเป็นรูปไข่คล้ายใบโพธิ์
พยานหยิบอัญมณีสีแดงมา ๓ เม็ด จำเลยที่ ๑ บอกว่าพระเครื่ององค์หนึ่ง
ที่ให้พยานนั้นเห็นพระวัดป่อทรายเห็นพระดังที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
พยานเห็นจำเลยที่ ๑ มีพระเครื่องหลายองค์ จึงรู้สึกผิดปกติว่าจะเป็นของที่
ได้มาโดยมิชอบ จึงสอบถามว่าได้มาจากไหน จำเลยที่ ๑ บอกว่า จำเลยที่ ๑
ได้มาจากบ้านที่อำเภอสิงหนคร พยานจึงสอบถามจำเลยที่ ๑ ว่า ขณะนี้
ตำรวจตามจับจำเลยที่ ๑ หรือไม่ จำเลยที่ ๑ บอกว่า ไม่ ญาติของจำเลย
ที่ ๑ เจริญแล้ว จำเลยที่ ๑ เล่าให้ฟังว่า การปล้นทรัพย์นี้จำเลยที่ ๑
มีอาวุธปืนพกสั้นขนาด .๓๘ จำนวน ๓ กระบอก ไปด้วยกับเพื่อนอีก ๒ คน
รวมเป็น ๓ คน เพื่อนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เอาอาวุธปืนไปเก็บไว้

รุ่งเช้าพยานจึงฝากจำเลยที่ ๑ ให้ไปกับนายชม และโจทก์กับโจทก์ร่วม

ยังมีนายวิสูตร ไตรสุวรรณ เห็นพยานเบิกความว่า รู้จักนายเม่นหรือ

ลรรณพล นพวงศ์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒ ตำบลศิรีเขต อำเภอวาริชโค

ประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ นายเม่นพาจำเลยที่ ๑ มาแนะนำให้รู้จักว่า

เป็นหลานชายชื่อ ศักดิ์ ต่อมาวันที่ ๓๘ เมษายน ๒๕๕๐ เวลาประมาณ

๖ นาฬิกา ขณะที่พยานอยู่ที่บ้านของนางยมนั่งดื่มกาแฟอยู่จนถึงเวลา

๕ นาฬิกา นายชมหรือภักดิ์ แซ่มณี ที่บรรยณต์กระหม่อมมาจอดที่หน้าบ้าน

นางยม มีจำเลยที่ ๑ นั่งคู่กับนายชม พยานจึงสอบถามจำเลยที่ ๑ ว่า

มาเมื่อไร จำเลยที่ ๑ บอกว่า "มานอนกับจำเลยที่ ๑ คืน" พยาน

กับจำเลยที่ ๑ พูดคุยกันที่บ้านนางยม ๓ ถึง ๓ ชั่วโมง จำเลยที่ ๑

หยิบสิ่งของจากถุงพลาสติกและบอกว่าปล้นมาจากญวน สิ่งของ

ดังกล่าว ได้แก่พระเครื่องประมาณ ๕๐ องค์ มีทั้งพระผง และพระโลหะ

นอกจากนี้มีเม็ดกลมสีทอง ๑ เม็ด มีพลอยทับทิมทั้งสีดำและสีแดงรวม

ประมาณ ๑๐ เม็ด เพชรสีขาวขนาด ๕ ถึง ๑๐ เม็ด ตุ่มหูทองคำ ๑ คู่

ตุ่มหูดังกล่าวมีรูปทรงเป็นสายต่อลงมาจากขอเกี่ยวและมีทองคำรูปหัวใจ

๑. ๑ คัน พลอย
 ๑ คัน เพชรบรรจุอยู่ในตลับพลาสติก
 ๑ คัน รวมเป็น ๓ ตลับ นายตั้ง นายโจม และนายเสกสรรค์ พุดทอ
 พระเครื่องจากจำเลยที่ ๑ และเอาพระเครื่องไป ยังคงเหลือพระเครื่อง
 โลหะกึ่ง ๑๗ องค์ พระผง ๑๕ องค์ เม็ดกลมสีทอง ๑ เม็ด พยานทศ
 พระเครื่องส่วนที่เหลือดังกล่าวและเม็ดกลมสีทองจากจำเลยที่ ๑ พระเครื่อง
 ดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นพระที่อำเภอสิงหนคร ทางองค์กัศกรทอไว้ พระเครื่อง
 ที่พยานได้รับมาจากจำเลยที่ ๑ ส่วนใหญ่มีรูปร่างลักษณะเช่นเดียวกับวัตถุ
 พยานหมาย ว.จ.๑๔ ถึง ว.จ. ๔๔ พยานจำได้ว่า พระเครื่องวัตถุพยาน
 หมาย ว.จ.๓๘ ว.จ.๔๖ และเม็ดกลมสีทอง วัตถุพยานหมาย จ.๔๘ เป็น
 ทรัพย์ที่พยานได้มาจากจำเลยที่ ๑ ที่วังที่พยานได้รับวัตถุพยานหมาย ว.จ.๔๘
 จากจำเลยที่ ๑ วัตถุพยานดังกล่าวบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกกันเดียวกับที่บรรจุอยู่ใน
 ในขณะนี้ เหตุที่จำพระเครื่องวัตถุพยานหมาย ว.จ.๓๘ ได้เพราะเป็นพระหลวงพ่อทวด
 เขี้ยวหน้าทะเลจืด ขณะอยู่ที่บ้านนางยม พยานเห็นจำเลยที่ ๑ มีพระเครื่อง
 เหลี่ยมทอง ๑ องค์ พยานกับพวกไม่กล้าพูดทขอพระเครื่องเหลี่ยมทองจาก

จำเลยที่ ๑ ทั้งพยานเห็นว่า เป็นขลงมีค่า เมื่อพยานกับพวกได้รับพระเครื่อง
จากจำเลยที่ ๑ แล้ว พยานขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ ๑ ไปที่หน้าขลง
พยาน ต่อมาในเวลากลางคืน ขณะที่พยานและจำเลยที่ ๑ อยู่ที่หน้า จำเลย
ที่ ๑ พุดเสนอขายพระเครื่องเหลี่ยมทองในราคา ๑,๐๐๐ บาท เสนอขาย
ตุ้มหูทองรูปหัวใจ ๑ คู่ ในราคา ๓๐๐ บาท พยานจึงรีบซื้อพระเครื่องและ
ตุ้มหูไว้เป็นเงิน ๑,๓๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ ให้พยานดูเพชร พลอยสีด้า สีแดง
หลายเม็ด ทั้งบอกว่าจะมาหานายเม่นและจะนำไปขาย จำเลยที่ ๑ จึงพุด
กับพยานว่า จำเลยที่ ๑ ขาดนมมา ๕ ศพ จำเลยที่ ๑ ชี้ให้พยานดูข้าว
หนึ่งสิ่กพิมพ์ ณั้บวันที่ ๓๘ เมษายน ๒๕๔๐ ในหัวข้าวเรื่อง ข่า ๕ ศพ
จำเลยที่ ๑ นอกค้ำงคั้นที่หน้าขลงพยาน ๑ คั้น รุ่งขึ้นพยานจึงขับรถ
จักรยานยนต์ไปที่ตลาดচারโต มีจำเลยที่ ๑ นั่งซ้อนท้ายไปด้วย นับแต่พยาน
รับซื้อพระวัตถุธมมาย ว.จ.๑ และต่างหวัตถุพยานหมมาย ว.จ.๒ ไว้จาก
จำเลยที่ ๑ แล้วแหวนวัตถุพยานหมมาย ว.จ.๑ ไว้ที่คอกของพยานตลอดเวลา
ส่วนตุ้มหูเก็บไว้ที่หน้าขลงพยาน ต่อมาวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๐ เจ้าพนักงาน
ตำรวจมาตามพยานไปพบพันตำรวจโทเกียรติ กับเจ้าพนักงานตำรวจอีกหลายคน

ที่โรงแรมแห่งหนึ่งที่อำเภอเมืองยะลา พลตำรวจตรีวรณรัตน์ ศรรัตน์ สอบถาม
 พยานว่า พระเครื่องวัดถุพยานหมาย ว.จ.๑ สวมอยู่นั้นมาจากไหน พยานบอกว่า
 หลานผู้ใหญ่เม่นเอามาขายให้ หลานผู้ใหญ่เม่นที่อศักดิ์ ไม่ทราบที่จริง พลตำรวจตรี
 วรณรัตน์ถามว่ามีทองคั้นลึกหรือไม่ พยานบอกว่า มีพระ มีตุ้มหู มีหนังสัตว์พิมพ์ทอง
 จำเลยที่ ๑ อยู่ที่ชานาทองพยาน พลตำรวจตรีวรณรัตน์ เก็บพระเครื่องวัดถุพยาน
 หมาย ว.จ.๑ ไว้ แล้วให้พยานนำเจ้าพนักงานตำรวจไปเอาทรัพย์สินดังกล่าว
 มาจากชานาทองพยาน พยานนำพระเครื่อง ตุ้มหู เม็ดกลมสีทอง และเอกสาร
 หมาย จ.๗๓ มามอบให้พันตำรวจโทเกียรติที่ป้อมตำรวจ เจ้าพนักงานตำรวจ
 ทำบันทึกการรับมอมของกลางตามเอกสารหมาย จ.๗๔ และพลตำรวจตรีวรณรัตน์
 ศรรัตน์ เห็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๐ ภารกิจกรมตำรวจ
 มีคำสั่งให้พยานและพลตำรวจเอกพรศักดิ์ ดุรงค์วิบูลย์ ไปสืบสวนสอบสวนคดี
 ที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในเบื้องต้นพยานสอบปากคำพยาน ๓ ปาก
 คือ นายประจักษ์ พุกกุญมี และนายคำ ณ สุวรรณ ได้ความว่าพยานชายวัยรุ่น
 ๓ คน อยู่ในที่เกิดเหตุ ต่อมาพันตำรวจโทเกียรติ ทันทาญติก รายงานว่า
 ทราบมาจากนายวิสูตร ไตรสุวรรณ ว่ามีผู้นำทรัพย์สินมาจำหน่ายที่อำเภอ

สารโตะ และพูดว่าตนเป็นคนร้ายคดีฆ่า ๕ ศพ ที่อำเภอสิงหนคร พยานจึง

ไปสอยปากค่านายวิสูตรที่โรงแรมแห่งหนึ่งในที่ล่งที่อำเภอเมืองยะลา

นายวิสูตรให้การว่า นายศักดิ์ตั้งเป็นหลานของนายเม่นไปนอนที่ชานาทอง

นายวิสูตร และได้ให้ทรัพย์สินบางอย่างแก่นายวิสูตร และให้ดูหนังสือพิมพ์

พร้อมทั้งบอก่า นายศักดิ์ก่อคดีฆ่า ๕ ศพ ที่อำเภอสิงหนคร นายวิสูตร

ไม่ทราบชื่อจริงและที่ศสกุลของนายศักดิ์ จากการสอบถามค่านายวิสูตร

ทำให้เชื่อว่านายศักดิ์น่าจะเป็นคนร้ายรายนี้ จากการศึกษาพฤติกรรมของ

คนร้ายในท้องที่จังหวัดสงขลา และจังหวัดใกล้เคียง พบว่าเมื่อเดือนมีนาคม

๒๕๕๐ ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ประมาณ ๑ เดือน เกิดคดีปล้นทรัพย์ที่บึงน้ำมัน

ในท้องที่อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง คนร้ายจำมิดเจ้าทรัพย์ ๕ คน ไว้ใน

ป่าและบังคับให้เจ้าทรัพย์เซ็นเช็ค เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธร

อำเภอปากพะยูนทราบว่า คนหนึ่งในคนร้ายดังกล่าวชื่อ นายศักดิ์ ทองกุล

พยานจึงมั่นใจว่า นายศักดิ์ ทองกุล เป็นหนึ่งในคนร้ายรายนี้ จึงนำภาพถ่าย

ของนายศักดิ์มาให้นายประจักษ์และนายล่าดู พยานทั้งสองยืนยันว่านายศักดิ์

เป็นคนร้าย พนักงานสอบสวนทอลนุมนัดนายอำเภอคลองท่อมมาจับนายศักดิ์ ต่อมา

วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ พันตำรวจเอกกฤษวิน ทวีญเมือง จักรกฤษณ์
 จำเลยที่ ๑ ได้ที่จังหวัดกาญจนบุรี จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพกับบิด
 ของกลางได้จากจำเลยที่ ๑ และนำตัวจำเลยที่ ๑ ไปพบอธิบดีกรมตำรวจ
 จำเลยที่ ๑ บอกว่า ผู้ร่วมกระทำความผิดอีก ๑ คน คือ นายจ้องหรือ
 สงกรานต์ แก้วอุบล อยู่ที่จังหวัดสงขลา ต่อมาในวันเดียวกันพยานกับพวก
 จักรกฤษณ์ จำเลยที่ ๒ ได้ที่จังหวัดสงขลา จำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพว่า
 ในวันเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ หิงทรัพย์และฆ่าผู้ตายทั้ง ๕
 โดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะ และใช้ปืน ๓ กระบอก เป็นอาวุธ
 หลังเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ นำทรัพย์บางส่วนไปให้น้องสาวของจำเลยที่ ๒
 ต่อมาจำเลยที่ ๒ พาเจ้าพนักงานตำรวจไปยึดอาวุธปืน รถจักรยานยนต์
 และทรัพย์ดังกล่าว เห็นว่า ค่าเบิกความ控告จำเลยตำรวจวินัย และ
 นายวิสูตรพยานโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นผู้ริบทรัพย์ของกลางจากจำเลยที่ ๑ ทั้งที่
 พยานทั้งสองรู้แล้วว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการชิงทรัพย์และฆ่าคนในบ้านถึง
 ๕ ศพ แสดงว่าพยานทั้งสองอาจมีส่วนช่วยปกปิดการกระทำความผิดของ
 จำเลยที่ ๑ ทั้งอาจมีความผิดด้วย แต่พยานทั้งสองเบิกความอย่างตรงไป

ตรงมาไม่มีเหตุจูงใจให้เห็นว่า เบิกความ เพื่อให้ตนพ้นความรับผิดชอบหรือ

ประโยชน์จากค่าเบิกความของตน กรณีจึงไม่ต้องห้ามที่จะรับฟังค่าเบิกความ

ประการอพยานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วม แต่จากค่าเบิกความของพยาน

ทั้งสองเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๑

ขัดทอดว่าได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ให้การรับ

สารภาพ ทั้งในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาคดีเกินกว่าพยานโจทก์ทั้งสอง

เบิกความตามความเป็นจริง มีน้ำหนักรับฟังได้ แยกจากนี้โจทก์และโจทก์ร่วม

ยังมีพินตำรวจเอกอัศวิน ขวัญเมือง รองผู้บังคับการกองปราบปรามผู้จำคุก

จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า พยานให้จำเลยที่ ๑ ดุหมายจริงและแจ้งทิศทางให้

จำเลยที่ ๑ ทราบแล้ว จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพทุกข้อหา พยานให้

จำเลยที่ ๑ พาไปเอากระเป๋าสีดำในบ้านและตรวจค้นกระเป๋าสีดำ

พบของกลาง ๗ รายการ ได้แก่พระเครื่อง องค์เล็ก ๖ องค์ พลอยสีแดง

๙ เม็ด พลอยสีดำ ๕ เม็ด สายสิญจน์ผูกไม้ ๑ เส้น เข็มกลัดเนกไทมี

เครื่องหมายขงพันคนเพลิงซึ่งเป็นเครื่องหมายกระทรวงสาธารณสุข ๑ ก้น

กล่องพลาสติกสีแดงสำหรับใส่ทอง ๑ กล่อง ไม่มีทองอยู่ในกล่อง ล็อกเกต

รูปรัชกาลที่ ๕ จำนวน ๑ ชิ้น พยานยึดทองกลางทั้ง ๗ รายการ จำเลย
ที่ ๑ ให้การรับสารภาพตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๘๒ และ
จำเลยที่ ๑ ได้แจ้งที่อยู่ของนายจ้างจำเลยที่ ๒ ให้ตำรวจทราบ เห็นว่า
พยานปากนี้เป็นเจ้าพนักงานตำรวจไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๑ ไม่มีเหตุระวาง
สงสัยว่าจะกลับแก้ปรีกษาจำเลยที่ ๑ และพบวัตถุของกลางหลายชิ้นต่าง
ของผู้ตายอยู่ที่จำเลยที่ ๑ อีกทั้งเมื่อจับจำเลยที่ ๓ ได้แล้ว จำเลยที่ ๓
ให้การรับสารภาพ เชื่อว่าพยานเบิกความตามความจริง นอกจากนั้น
โจทก์และโจทก์ร่วมยังมีพินตำรวจโททวี สอดส่อง ผู้ร่วมสหกรณเป็นพยาน
เบิกความว่า เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๐ พินตำรวจเอกกิตติวินัยพวกจับ
จำเลยที่ ๑ ได้ที่จังหวัดกาญจนบุรี และได้นำจำเลยที่ ๑ ไปที่สำนักงานอธิบดี
กรมตำรวจ คณบดีกรมตำรวจให้พยานสอบปากคำจำเลยที่ ๑ ต่อหน้าสื่อมวลชน
พยานได้บันทึกคำให้การจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมาย จ.๑๕๓ และให้จำเลย
ที่ ๑ นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำให้การรับสารภาพ ตามเอกสารหมาย จ.๑๕๔
และถ่ายรูปรูปขณะนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพตามเอกสารหมาย จ.๘๓
ถึง จ.๑๕๔ และเมื่อค้นหังพิกจำเลยที่ ๑ พบใบเสร็จรับเงินชั่วคราว และ

รายการลูกค้าตามเอกสารหมายเลข จ.๑๕๕ จ.๑๕๖ และ จ.๑๕๗ จำเลยที่ ๑
รับว่า จำเลยที่ ๑ ingsทรัพย์ของผู้ตายเพื่อนำเงินไปชำระค่ารถตามเอกสาร
ดังกล่าว เห็นว่า พยานปากนี้ไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๑ มาก่อน ทั้งเป็นเจ้าของงาน
ปฏิบัติตามที่ได้อบรมปากคำจำเลยที่ ๑ ต่อหน้าสื่อมวลชนจำนวนมาก และขณะ
กล่าวสรุปประมวลคำให้การรับสารภาพมีประชาชนเป็นจำนวนมาก และคำให้การ
ที่สืบสวนมีรายละเอียดต่าง ๆ มากมาย ยิ่งกว่านั้น จากคำให้การรับสารภาพ
ของจำเลยที่ ๑ เป็นเหตุให้จับจำเลยที่ ๓ ได้ เมื่อทักเท็จจริงฟังได้ยุติแล้วว่า
จำเลยที่ ๓ กระทำความผิด จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อว่า จำเลยที่ ๑ ให้การรับ
สารภาพที่สืบสวนโดยสมัครใจ คำให้การดังกล่าวที่ยืนยันจำเลยที่ ๑ ได้ ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ ที่จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า
จำเลยที่ ๑ ไม่รู้จักจำเลยที่ ๓ และไม่ได้กระทำความผิด เจ้าพนักงานตำรวจ
บังคับที่เกี่ยว ล่วงลงให้จำเลยที่ ๑ ลงลายมือชื่อในเอกสารและนำขึ้นที่เกิดเหตุ
เมื่อพิจารณาคำให้การที่สืบสวนประกอบภาพถ่ายแล้ว เห็นว่า ขณะที่
จำเลยที่ ๑ นำขึ้นที่เกิดเหตุ นั้น มีคนขึ้นอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ข้ออ้างของจำเลยที่ ๑
ขัดต่อเหตุผล ไม่มีน้ำหนักพอหักล้างพยานโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ดังนั้น แม้โจทก์

และโจทก์ร่วมจะไม่มีประจักษ์พยานมานำสืบยืนยันกันว่า จำเลยที่ ๑ ได้ร่วม
กระทำความผิดกับจำเลยที่ ๒ และคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน
ของจำเลยที่ ๑ เป็นเพียงพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อยก็ตาม แต่โจทก์และ
โจทก์ร่วมมีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ อยู่กับผู้ตายก่อนเกิดเหตุ และ
หลังเกิดเหตุ สักทั้งเมื่อจับกุมจำเลยที่ ๑ ได้แล้วทั้งพบตรงกลางซึ่งเป็น
ทรัพย์สินของผู้ตายอยู่ที่จำเลยที่ ๑ ถือด้วย เมื่อพิจารณาประกอบคำให้การ
รับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ มีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑
ได้ร่วมกับจำเลยที่ ๒ กระทำความผิดตามฟ้อง

ที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า คำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑

ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทา
โทษ ศาลควรลดโทษให้จำเลยที่ ๑ นั้น เห็นว่า แม้พฤติการณ์แห่งคดีนี้
จะเป็นที่สะเทือนขวัญของประชาชนอย่างถึงแต่เมื่อโจทก์และโจทก์ร่วม
ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นการกระทำของจำเลยที่ ๑ โจทก์และโจทก์ร่วม
มีเพียงพยานแวดล้อม หากไม่มีคำรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน
อาจลงโทษจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ ดังนั้นจะถือว่าจำเลยที่ ๑ รับสารภาพ

เพราะจำนนต่อหลักฐานหาได้ไม่ ค่าให้การขึ้นจับกุมและขึ้นสอบสวนของ
 จำเลยที่ ๑ จึงนับว่าเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตาม
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษานั้น ศาลฎีกา
 ไม่เห็นฟ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ ๑ ฟังขึ้นบางส่วน

พิพากษาแก้เป็นว่า ลดโทษให้จำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมาย
 อาญา มาตรา ๗๘ หนึ่งในสามเมื่อคำนวณโทษตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๕๒ (๑) แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๑ ตลอดชีวิต นอกจากที่แก้ให้เป็น
 ไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓.

นายเหล็ก ไทรวิจิตร

นายพันชาวกู ปาณิกบุตร

นายกิติยาภรณ์ อาตมวิษะนันท์

อ่านเมื่อ 23 ๕.๑๙๖๒
 แจงมาตามหนังสือศาล ๑.๕.๖๒๗
 ที่ _____ ลงวันที่ _____
 ตรวจสอบแล้ว ผลทงแจงมาด้วย ตรงกัน ไม่ตรงกัน ฉ. วรรณ พ/ท

ตรวจสอบแล้ว

รับรองว่าตรงกับต้นฉบับ